

Celler Kiss Tamás

a másik

*a dudás a mai napig dolgozik, olykor csak színleli,
hogy ül. belélegzi, majd kifújja a levegőt. néha még
most is dallamokkal álmodik, vissza tud emlékezni
rájuk reggel. de kottát már rég nem ír.
belélegzi, kifújja a levegőt.*

*a dudás egy jól menő vállalkozásnál alkalmazott,
hangszerekkel házal. zenészfeszeségek kínálgatják
kávával és süteménnyel. komolyzenészek
nappalijának levegőjét lélegzi be, és fújja ki az utcán.*

*a dudás családos ember. énekel a gyerekeinek
altatáskor. vasárnaponként célba lő az apósával:
belélegez, lő, kifúj; belélegez, lő, kifúj.
ha arra kéri, játsszon valamit, szabadkozik:
nincs felhangolva a hangszer, de köszöni,
elégedett az életével, és abból, amit ő csinált,
már akkoriban se lehetett megélni.*

*a dudás zenekritikus. a zenésztársadalomban
mindenki a barátja. ha nem tetszik neki egy
lemez, elszámol tízig, s nem ír róla.
évente egyszer tehetségkutatóban zsűrizik.
magában örül, hogy ellenben a többivel, neki
volt lélekjelenléte, hogy időben abbahagyja.*

*de rosszabb napjain még gondol a másik dudásra.
képzeletben rányitja a csárda ajtaját, kikapja kezéből
a hangszert és a másik fejéhez vágja:
megtettem én is, amit meg kellett, pokolra mentem,
gyakoroltam, gyakoroltam, pokolra mentem,
nem voltam tehetségteleőbb se,
egyszerűen így alakult.*

török

*hogy vigyázva szedjem le a szárítókötélről a ruhákat,
mert eltörnek. ezt nagyon érdekesnek találtam,
mert nem értettem. hogy törhetnek el a ruhák?
és főleg a karácsonyi abroszra vigyázzak, mondta a
nagyanyám, mert vékony, az végképp könnyen török.
nem értettem. ahogy azt sem, ha egyszer ilyen hideg
van, akkor miért kell az udvarra teregetni, és ha ilyen
hideg van, akkor mégis hogy száradhatnak meg a ruhák?
egyszer megengedte, hogy eltörjek egy rongyot. ez is
nagyon tetszett. nehezebben tört, mint gondoltam, és miután
kiengedett a kályha mellett, olyan volt, mintha szakították volna.
aztán arra gondoltam, eltöröm a télikabátomat is, amit
annyira utáltam. lila volt és két számmal nagyobb.
majd belenősz, mondta a nagyanyám, amikor felvettem, hogy
törjük el a lila, két számmal nagyobb télikabátomat.*

*ahogy később azt sem értettem, miért teregeti ki a szennyesemet
hideg számítással a családom. hogy az ő fiuk, az ő unokájuk
már megint mit csinált. ahogy ők a mai napig nem értik,
miért írom meg az ő szennyesüket a verseimben.
és így törünk egy kicsit mindig a család összetartó szövetén,
olyankor, amikor hideg köztünk a légkör, és közben az
az otthon melege a kéményen át elszökik,
nincs olyan meleg kányha, amelynél kiengedhetnének
a sérelmeink, hogy lássuk, itt és itt szakadt el.*